Ч. 73 Неділя 2 (14) цьвітня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нові вигляди і нові обави.

Нехай ніхто не каже, що Япан та Хіна нічого нас не обходять. Атже й Америка нас не обходила, а мимо того ідуть тепер туди наші люди цілими масами. Ба, що більше — цілому упадкови рільництва у всіх краях европейских, не лиш у нас не що иншого винувате лиш Америка. Америка формально засипала Европу своїм збіжем та закидає її ще й другими своїми продуктами — отже причини досить, щоби она нас обходила. Хто знає, чи то само, а може ще в більшій мірі не жде нас від Хін та Япану. Условя, які ставить Япан Хіні в справі заключеня мира, віщують нам щось не доброго, а хоч з одної сторони представляють Европі нові вигляди, то з другої викликують і нові обави та й не малі.

Після Central News ставлять Японці такі жаданя: 1) Хіна має заплатити відшкодоване военне, котрого висота буде пізнійше означена; 2) відступленя острова Формози і манджурского півострова Ліао-Тунґ, на котрім лежить Порт Артур, що єсть ключем до заливу Печілї; 3) довіз машин до Хіни не має бути обмежений, а чужинці мають мати право будувати і вести фабрики в Хіні; 4) велика ріка Янґтсекіянґ має бути отворена для кораблїв всіх держав аж до Чунґ-кінґ-фу; 5) дальше мають бути отворені кораблям торговельним всіх держав слідуючі водні дороги: ріка Сікіянґ, при котрій лежать міста Кантон і Гонґ-конґ; ріка Кантон аж до Ончуфу; ріка Васунґ, ріка Шанґай і канал шанґайский; 6) крім дотеперішних портів трактатових мають бути ще отворені міста Чанґ-гінґ-фу, Фу-чев-фу і Ганґ-чу-еу для загальної торговлї.

Японці кажуть, що не вимагають для себе ніяких окремих користий торговельно-політичних, котрих би не мали вже инші звязані угодою з Хіною держави. Они постановили собі змусити Хіну до того, а коли-б їм то дійстно удало ся, то в такім случаю отворили би для европейскої торговлї майже половину Хіни, простір, на котрім жиє около 200 міліонів душ. Анґлія не противить ся тим жаданям Японців, а Росия мабуть, хоч би й хотїла, не буде могла перешкодити утвореню з Кореї самостійної держави. Словом на далекім Всходї лагодять ся великі зміни, котрі певно не позістануть без впливу до Европу, але хоч може в першій хвили принесуть їй великі користи, то в дальшій будучности зможуть стати ся для неї дуже шкідливі.

Ще мира не заключено, а вже тепер пущено в ширшім сьвіті торговельнім і промисловім гадку, щоби купцї та промисловцї европейскі старали ся заздалегідь здобувати для себе новий терен в маючім отворити ся краю. Річ певна, що скоро Хіна згодить ся на подиктовані їй условя і мир буде заключений, то Анґлійцї, Німці та Французи кинуть ся з цілою форсою на новий терен; але з другої сторони і то річ певна, що й Японцї не будуть сидїти з заложеними руками, лиш яко найблизші сусїди будуть старати ся тягнути для себе як найбільші зиски. А що Японцї стоять культурою дуже високо і нинї присвоїли собі майже всю культуру европейску, то річ легко зрозуміла, що они будуть могли не лиш видержати конкуренцию европейску, але ще навіть і її побороти. Они яко найблизші сусїди і племінно звязані з Хінцями будуть там мати найлекший і найбільший приступ та безперечно вплинуть найбільше на зміни в самій Хінї. Коли-ж тепер зважимо, що на однім місци возьмуть ся до культурної роботи такі народи як Анґлійцї, Нїмцї і Французи та Японцї і потягнуть ще за собою Хінців, то можна легко уявити собі, до якої продукциї зможе колись прийти в так урожайнім краю і богатім у всїлякі плоди як Хіна. Не без причини звертає вже тепер німецкий посол в Пекінї, Бранд, увагу на то, яка може грозити Европі небезпечність. Він каже: „Коли Японцям удасть ся отворити Хіну, то промислови нашому грозить така сама небезпечність від Всходу, як від Заходу (Америки) нашому рільництву. Була би то річ дуже небезпечна, коли-б з часом Хінці та Японцї виступили на наших власних торгах яко конкуренти“.

Справи краєві.

(Справа зниженя зелізничих тариф).

В лютім 1894 р. поручив Сойм Видїлови краєвому, щоби доложив всяких заходів для осягненя загального обниженя перевозових тариф від будівляних материялів на дороги, на галицких державних зелізницях

Виконуючи наведене порученє відніс ся Видїл краєвий до президиї ґенеральної дирекциї зелїзниць державних, домагаючи ся як найдальше ідучого загального зниженя тариф для перевозу всіх материялів, потрібних до будови і удержаня доріг, обовязуючого на всіх шляхах державної зелізницї в Галичинї. Рівночасно просив Видїл краєвий, щоби знести обо-

---

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Тепер ставати? — відозвав ся Блякфут чим скорше — то ще завчасно.... Біль каже, що тепер нема ще ніякої небезпечности.

— Та ж я не буду чекати, аж Біль скаже, що вже небезпечно — відповів Еджворт. — Чи поїдемо кілька миль дальше, чи станемо, то в часі на одно вийде.... Чути, що по тамтім боцї хтось рубає, там десь і земля недалеко, отже не будемо чекати, аж нас похват понесе на саму середину ріки. Звідтам і не поїду скорше, аж добре розвиднить ся і розступить ся мрака.

Веслярі вийшли тепер борзо на поклад, спустили плавки і готові були веслувати, скоро би керма навернула судно. Але Біль, що із свого місця немало здивований і не весело дивив ся на цілий той рух, відозвав ся тепер розгніваний:

— А грім же би вас тріс.... Хто вам казав братися до плавок? Чи хочете конче з цілої сили вдарити де об який снаґ?

— Ні, Білю, — відозвав ся на то Еджворт, та припер свою рушницю до шатра, коло Бурика, що все там ще лежав, і підійшов до керманича — пристанемо там, де ще чуєте, що хтось рубає і будемо стояти, доки аж мрака не розійде ся. Справте судно трохи в той бік.

— А де-ж розум? — відворкнув на то керманич — там коло берега повно снаґів та соерів.... коли не заїдемо просто в пристань, то певно десь застрягнемо. Піднесіть плавки в гору і заждіть ще кілька годин.... Коло острова шістдесять і два єсть дуже добра пристань, а я думаю, що й коло шістдесять і один можна би знайти догідне місце, де би можна добре пристанути і привязати линви.

— Нічо' не шкодить, Білю — сказав на то старий — кермуйте лиш в ту сторону як до Арканзасу — волю бути трохи більше осторожним, як опісля стратити і ґаляр і весь набір.

— Але я вам кажу, сер! — вмішав ся тут Блякфут вже трохи розгніваний, — що не треба нам без потреби марнувати часу ще довше.... Я мушу мати набір завтра досьвіта у Вікториї, коли він взагалї має менї на що придати ся.

— Ей, ей, сер, о якімсь мусї нема тут і бесїди — відповів Еджворт поважно. — Впрочім коби то розходило ся лиш о сам набір, то можна би ще то послухати, я би тогди сказав, ризикуймо; стане ся яке нещастє, то не стратимо нічого більше хиба лиш гроші, але тут розходить ся ще й о людске житє. Не маємо навіть чайки на суднї, щоби на случай потреби ратувати ся до неї — онта жінка віддала також все, що має на сім сьвіті, в мою опіку і длятого мусимо бути осторожні, ба може осторожнїйші, як коли небудь.

— Коли-ж бо для мене набір не буде й цента вартий, скоро его не....

— Ну, то нехай він в імя Боже лишить ся при менї — відповів Еджворт холоднокровно. — Коли вам не доставлю набору на час до Вікториї, то ви не зобовязали ся до нічого; чей же товар не стане через то гіршкй, що его вже хтось сторгував. Беріть ся туди, Біль, а нї, то знову попливемо дальше.

Блякфут з гніву аж тупав ногами, але Біль, що стояв через кілька хвиль байдужно, не знаючи що робити, надумав ся, видко, тепер якось инакше, взяв ся борзо до керми, попер нею в лїво і навернув передом судна в ту сторону, звідки чути було, як хтось рубає. Веслярі взяли ся при тім жваво до плавок, бо вже знали бодай, в котру сторону пливуть, і судно сунулось поволи своїм широким передом впоперек ріки трохи в гору против води, що аж вода збивалась з боку у филї. Часом спирали ся на нім якісь пнї та дерево, несене водою, так, що аж треба було направляти его таки зовсім горі водою, щоби оно увільнило ся від їх напору.

— Скажи-ко Біль, чи в тебе який чорт всадив ся, чи що, що ти слухаєш того старого пса морского? — сердив ся Блякфут, коли підійшов до свого товариша при кермі, підчас

вязок щорічного відновлюваня признаних вже поодиноких знижень і щоби скоротити формальности при користаню з тих знижень в тім напрямі, аби цертифікат, виданий інжинером Виділу краєвого, виділом повітовим або маґістратом, вистарчав для кождої стациї до виміру належитости за транспорт після установленої тарифи.

Сего представленя не могла увзглядити ґенеральна дирекция зелізниць державних і відмовила жаданю загального зниженя тарифи, котре мало би обіймати всї шляхи державних зелїзниць. З причини тої відмови вислав Виділ краєвий до Презеса кола польского у Відни письмо, в котрім представляючи ухвалу Сойму і вислїд дотеперішних переговорів з ґенеральною дирекциєю австрийских зелізниць державних, просив о предложене сеї важної справи Колу польскому, щоби оно підперло жаданя краєвої Репрезентациї у центрального правительства і виробило полагоджене справи по мисли соймової ухвали.

Перегляд полїтичний.

Прелїмінар спільного буджету буде залагоджений аж по сьвятах, але зачувати вже тепер, що міністерство війни зажадає підвисшеня о 4 мілїони на доповнене етату в піхотї в часї мира.

Після Pest. Lloyd-у веде міністерство війни переговори з фабрикою в Штаєр в справі достави 200.000 карабінів. Контракт буде підписаний, скоро Делеґациї ухвалять відповідний фонд.

Кошута вибраного в Топольчи повитала на двірци в Будапештї велика товпа людий і многі депутациї і зроблено єму велику овацию — занесено з двірця на руках аж до помешканя. Кошут заявив, що дуже рад з того, що може тепер дїлати на пожиток независимої свобідної Угорщини.

Зачувати, що переговори в справі заключеня мира межи Японом а Хіною закінчать ся вже сего тиждня. Залагоджено вже всї точки після бажаня японьского правительства, крім одної. Анґлїйскі ґазети славлять тепер Япан яко першорядну державу, котра здобула собі то становище, о яке надармо добивала ся Росия.

Новинки.

Львів дня 13 цьвітня 1895.

— З надходячим Сьвітлим Воскресенєм Христовим засилаємо всїм нашим Вп. Читателям щире бажанє: Веселих сьвят! а цїлому нашому краєви желаємо, щоби серед него воскресла правда а з нею щира братня любов і мир та згода! Христос воскрес!

— П. Міністер віроісповідань і просьвіти рескриптом з дня 7 лютого с. р. продовжив час дїяльности консерватора секциї III. (рускі архівалиї) о. Антона Петрушевича, крилошанина гр. кат. митрополичої консисториї у Львові на дальших пять лїт і затвердив его на сей час в згаданім почестнім урядї. Обсяг дїланя о. Петрушевича яко консерватора обіймає політичні повіти: Бібрка, Богородчани, Борщів, Бучач, Чортків, Долина, Дрогобич, Городенка, Гусятин, Калуш, Коломия, Косів, Надвірна, Підгайцї, Рогатин, Рудки, Самбір, Скалат, Снятин, Станїславів, Старе місто, Стрий, Товмач, Теребовля, Турка, Залїщики і Жидачів.

— Конкурси. Ц. к. краєва Рада шкільна оголошує конкурс на посаду директора мужескої семинариї учительскої в Сокали в VII. клясї службової ранґи і на посаду старшого учителя при тій-же семинариї в IX клясї ранґи. Подання о обі ті посади треба вносити до 2 мая с. р. до Президиї ц. к. Ради шкільної краєвої. — Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів розписує конкурс на посади експедиентів почтових в Домажирі, повіта городецкого і в Сущинї, тернопільского повіта. Подання на обі посади треба вносити до дня 24 цьвітня.

— Нові читальнї „Просьвіти“ засновують ся в Серньках середних, рогатиньского повіта, в Підлипцях, золочівского повіта і в Грималові, скалатского повіта. Разом всїх читалень „Просьвіти“ есть доси 189.

— Зміна ґарнізону. До Мостів великих прийде на постійну залогу 17-ий баталїон польних стрільцїв з Берна моравского. Се перенесене наступить в осени.

— З львівскої архіепархії. Презенту на Сопіт одержав о. Ів. Кулик. — Другим віцедеканом залозецким іменований о. Ів. Куницкий, парох Маркополя. — Новопоставлені пресвитери одержали сотрудництва: Нос. Яросевич в Печенїї, Володим. Була в Струтинї, Вас. Лиско в Дїдилові і Кипр. Дурбак в Заваловї.

— З Черлян пишуть: Коли по розливі ріки уступила вода з пасовиска, найдено трупа маленької дитини, дївчинки, майже на пів зігнилого. До приїзду комісиї судово-лїкарскої полишено трупа на місци, аж по доконаних оглядинах позволено похоронити на кладовищи в Мавковичах. Доходжене карне не причинило богато матеріялів. Хто була несовістна мати сеї нещастної дитини, дотепер нема нїякої відомости, анї не знати на певно, з котрого ставу ся дитина приплила. При обдукциї тїла доказано лише, що дитина прийшла на сьвіт жива, але зараз по уродженю була утоплена, а в водї перележала зо три місяцї. За проступною материю слїдить жандармерия.

— Смерть пяниці. З Колїнок коло Чернелиці пишуть нам: Антось Притоцкий, господар з Колїнок від довшого часу дуже запивав ся. Коли начальник громади его упоминав, то Антось не лиш не слухав, але казав, що наумисне єму буде пити. Коли дня 1 с. м. прийшов пяний до дому і положив ся спати, вже більше не встав, бо горївка его добила.

— Здібний пастушок. В Чеґлєдї на Угорщинї єсть 14-лїтний хлопець, пастушок від свиний, котрий так зручно уміє вирізувати на дереві, що всїх знатоків дивує своєю зручностию. Недавно тому вирізав він простим ґнипом дуже красний модель льокомотиви, котрий, коли его предложено маґістратови, викликав так велике здивоване, що постановлено на кошт міста віддати хлопця на науку. На жаданє тамошного бурмістра зробив малий пастушок — він називає ся Бальоґ — модель парової машини в чеґлєдскім млинї паровім. Він робив той модель через пять недїль, а коли зробив, то деревлянна машина була так докладна, що могла зовсїм так само робити як правдива — не бракувало в ній анї одного цьвяшка. Той деревлянний модель парової машини виставлено у фабрицї Ґлянца, де его всї можуть оглядати, а хлопця мають сими днями привезти до Будапешту, де его віддадуть до державної школи промислової на науку.

Штука, наука і лїтература.

— „Дзвінка“ ч. 8. містить: Продовжене оповіданя Джонатана Свіфта „Подорожі Ґулївера“; байку Л. Глїбова „Лисиця і осел“; продовжене „Розповідок з мітольоґії; байку „Медвежий суд“; дальшу часть розвідки М. Загірньої „Про гори“;

коли другі люди заняті були своєю роботою.— Коли ми тепер тут станемо і будемо стояти аж до рана, то я би заложив ся, що з нашого пляну нічо' не буде... Мрака, правда, розійде ся, але серед білого дня не вдїємо нічого, бо переплаваючі лоди та пароходи перешкодять зовсїм нашій роботї.

— Ну, вже-сь скінчив? — відтяв ся керманич, направивши ґаляр знову горі водою — весла в гору там з правого боку.... так.... добре.... тепер в долину! — Так кричав він на весь голос до веслярів, котрі тепер охотно сповняли его прикази. — А ти би хиба тепер їм противив ся? — говорив Біль по хвили дальше придушеним голосом — коли двох против такої переваги не лиш нїчого би не вдїяли, але ще й нерозважно самі себе виставили би на небезпечність? Чи хочеш тепер викликати в них підозріне, так, щоби кождий з них нам вже з гори недовіряв?

— А як же до лиха....

— Та-ж ти чей ще не упав на голову — кепкував собі з него керманич, не зважаючи на его бесїду — то-ж збери всї клепки до купи і не против ся їм на тепер.... старий і так вже щось помітив через то, що ти як шалений вмішав ся. — За дві години звідси станемо на місци. А коли они тепер привяжуть тут ґаляр та полягають, то нічо' лекшого, як тихцем відвязати або перетяти линву, що нас вяже до берега. Коли не спостережуть ся, то пробудять ся аж тогди, коли би їм вже все одно було, хоч би й на віки спати, а коли ще перед тим доглянуть, ну, то ще будемо мусїли трохи погуляти, але то вже нїчого не поможе, тим більше, що старий навіть не має компасу при собі і буде мусїв серед мраки плисти спокійно долї водою.

— То річ небезпечна — відозвав ся Бляфут гнївливо — коби тотї дїдьчі ґозиєри були ще хоч годину зачекали. А то ще й той проклятий рубач онтам не мав коли та по ночи колоти дерево, і таки правда, той щур ледви почув знакомий голос, як вже й пустив ся туди плисти.... чорт би їх всїх вхопив.

— Ставайте до линви! — крикнув тепер Біль не зважаючи вже на свого товариша — коли лодкарі побачили нараз перед собою тїни дерев на березї. Еджворт стояв на самім кінци з переду і старав ся проникнути очима темноту, бо побоював ся справедливо, що коло берега можуть бути снаґи. Саме понисше вринуло наразь звід води широке, біле галузє лише що недавно упавшої у воду сікомори, а зараз понизше тої — то можна було докладно видїти — робила ріка досить остре колїно на захід. Минувши раз то колїно могли они лиш з великим трудом, а й то ледви, дістати ся знов до берега, бо похват зазертав звідси з надзвичайною силою на середину ріки.

— Гурра! — крикнув Бляфут придушеним голосом — дїло іде лїпше, як то я собі гадав.... я й не думав, що ми так близько клинки. Тепер нехай би дали спокій та не ставали, а скоро від'їдемо на стілько від берега, що мрака обгорне нас зі всїх боків, то треба лиш, щоб ти трохи дальше в долину навернув передом, а тогди як-раз дістанемо ся на західну піскову лаву нашого острова.

Біль зміркував також, як їх плянови станули дуже в пригоді беріг і похват ріки та хотїв як-раз навернути трохи передом, щоби поминули вистаюче з під води галузє сікомори, але Боб Рой, що стояв з линвою на переді і вже наперед здогадав ся, що керманич хоче робити, крикнув до него розлючений:

— На ліво кермою.... на ліво.... бодай би вас вхопило! Чя хочете, щоби вся наша робота пішла марно?

— Забирайтесь до чорта! — крикнув Біль і повів кермою в противний бік, але Еджворт прискочив чим борше і схопив єї за сам конець та попер на ліво. Біль мав вже охоту спротивити ся тому, але Бляфут пішов був за надто на перед, бо хотїв видїти, що Боб Рой буде робити з линвою, а веслярі як-раз виймили були плавки і вертали з ними назад та підійшли дуже близько до старого. Перевага була отже по їх сторонї і Біль не мав відваги. Впрочім звернув тепер свою увагу на передну часть судна, звідки Боб Рой крикнув дзвінким голосом:

— Сюди хлопцї.... помагайте.... держіть линву! — і заким ще котрий з них міг зрозуміти, о що розходить ся, бо він кликав так, як би там на березї хтось стояв, до кого він кинув линву, як він вже зі всеї сили закинув линву на стару сікомору а відтак і сам в миг ока скочив за нею.

Всї збігли ся тепер на перед, щоби побачити, що він робить, бо судно гнало дуже скоро, а коли би єму не удало ся до кількох хвиль линву так замотати, щоби она видержала весь напір тяжкого судна, то можна було заложити ся, що й его потягне за собою і він там межи галузєм сікомори на певно погибне. Але Боб Рой не взяв ся до того дїла без розваги. Ледви що вхопив ся вистаючої одної галузи, як і за-

продовжене арабскої казки „Абу Каземові капці“; статейку „Вітрак“; розвязки задач, ребусів, шарад та задачі, загадки, ребуси і т. д.

Господарство, промисл і торговля.

Мід яко лік.

Нині мабуть нема письменного чоловіка, котрий би колись не чував або не читав про отця Кнайпа, душпастиря и Вриіхсгофен в Баварії, котрий лічить людий від всіляких недуг водою. Про его спосіб лічення можна всіляко думати. Але як з одної сторони правда, що о. Кнайп не перший і не послідний, що лічить водою (бо був вже такий Присніц і другі, та будуть ще й инші), так з другої сторони і то правда, що не сама вода помагає, але цілий спосіб житя, а при тім і уживане води. Той сам о. Кнайп уживав також і меду яко ліку, а що ми недавно сказали кілька слів про продукцию меду, то хочемо тепер звернути увагу на мід яко лік — бо то надає его продукциї тим більшої ваги — а при тім покликуємо ся на то, що каже о. Кнайп. Не у всім він має рацию, але загально взявши, треба таки згодити ся на его погляд, що мід в деяких случаях може мати не послідне значіне яко домашний лік. О. Кнайп каже так:

Я уживав нераз меду яко ліку і завсігди переконав ся, що він ділав знаменито. Мід розвільняє, очищує і скріпляє. Яко домішку до чаю против катарів, уживають меду від давна. Селяни уміють добре уживати масти з меду на боляки. Замість яких небудь инших мастий ліпше уживати масти з меду, бо она не шкідлива, а помагає. Масть ту робить ся дуже простим способом. Бере ся пів на пів меду і білої муки і розколочує ся додаючи трохи води. Масть та не повинна бути ані за густа ані за рідка. Вода з медом чистить і скріпляє очи, а єї робить ся так: На чверть літри води бере ся ложочку меду і варить ся через пять мінут і вода готова. В ту воду мачає ся чистий платок і прикладає ся до очий. Хто в наслідок катару не може проликати, нехай заварить собі ложочки меду в чверти літри води. Сьпіваки, що хотять мати чистий голос, нехай тою водою полочуть горло, а хоч з неї потече трохи крізь горло й дальше, то не вадить, бо мід не зіпсує жолудка. На біль горла єсть дуже добре заварити що дня ложку меду в пів літрі води і заживати що година по 2 до 4 ложки. Успіх буде добрий, а такий лік дасть ся певно заживати.

На зіпсутий жолудок єсть дуже добре заварити пів ложки колендри в пів літрі води з додатком повної ложки меду і заживати що година по повній ложці. Але при тім треба держати дієту. — Повна ложка копру заварена з ложкою меду в пів літрі води через 20 мінут дає добрий лік для тих, котрим в наслідок зіпсованого жолудка відбиває ся погано. Того ліку треба заживати по дві ложки що дві години. — Слабовитим дітем треба давати що дня по два рази на конець ножа меду завареного в чверть літрі молока, а они в короткім часі прийдуть до сили.

О. Кнайп розповідає дальше про 80-літнього старика, котрий що дня до обіду робив собі сит з меду в той спосіб, що давав велику ложку меду до кипячої води і заварював ще хвильку, а відтак пив. Той старик все казав, що лиш той сит держить его при добрім здоровлю і силах. — Так отже — каже о. Кнайп — може мід в господарстві в ріжний спосіб приносити значні користи. Але хто хоче уживати меду яко ліку, нехай памятає, що его треба за кождий раз заварити, бо неварений мід єсть за острий. Хто має кашель а їсть сирий мід, той буде ще більше кашляти. Мід заварений в молоці, воді або чаю розвільняє флеґму, зменшає кашель і зовсім его усуває. Однакож з тим поглядом о. Кнайпа не можна згодити ся, будьто би мід помагав від всякої отруї або щоби він міг бути помічний на боляки в жолудку, хоч би й малі.

— **Як бронзувати мідь.** Добре очищену мідь (мідянні статуи, погрудя, медалї і т. и.) намащує ся щіткою, котру мочить ся в слідуючій мішанині: 20 частий рициновото олію, 80 частий чистого спіритусу, 40 частий білого простого мила і 40 частий води. Ту мішанину лишає ся на міди доти, доки не виступить на ній бронз; відтак обтирає ся мідь огрітим мілким трачинем і потягає ся дуже рідким покостом.

— **На затамоване крови з носа** поручає льондоньске товариство лікарске слідуючий дуже простий спосіб: Звичайний корок опалює ся до сьвічки і зіскробує ся з него вуголь, котрий відтак заживає ся так як табаку, лиш треба его споро зажити а кров перестане іти з носа.

Товариство взаїмних обезпечень Дністер“ видало в часі від 1. січня 1895 т. є. в І. кварталі сего року 4.419 важних поліс на обезпечену суму 3,244.947 зр. в. а.; в тім самім кварталї 1894 року було 3.392 поліс на обезпечену суму 2,495.444 зр., отже оказує ся приріст о 1027 поліс на суму 749.503 зр. більше. — Нових обезпечень конкуренцийних прибуло 70 церквей і 55 приходств. — Шкід приключило ся в тім часї 22, з котрих 21 уже виплачено а 1 ще в ліквідациї; всї ті шкоди разом виносять 18 прц. премії netto. — В справі Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ ще не запало рішенє в остатній інстанциї на внесений рекурс, протo се Товариство не могло ще бути введене в житє.

Телєграми.

Відень 13 цьвітня. З Будапешту доносять до N. fr. Presse, що у фабриках оружин в Штаєрі і Будапешті роблять ся проби з лекшими ложами і сильнійшими замками при карабінах Манліхера. Коли проба удасть ся, то правительство замовить 180.000 карабінів на запас.

Вашінґтон 13 цьвітня. Япаньске посольство дістало урядово вість, що межи повномочниками Хіни і Япану прийшло вже до порозуміня а заключеня мира можна кождої хвилї сподівати ся.

Відень 12 цьвітня. Pol. Corr. доносить, що Є. Вел. Цісар приїде дня 8 мая до Полї і возьме участь в торжестві спусканя на воду корабля для оборони Побережа „Монарх“. Опісля відбудуть ся в днях 10 і 11 мая маневри фльоти і в Полї сконцентрує ся вся фльота кораблів панцирних, крайсерів і торпедовців.

Гаґа 12 цьвітня. Королева і королева реґентка виберуть ся дня 25 мая на пять недїль до Іґельс.

Шанґай 12 цьвітня. У форті Бисунґ при стріляню до цїли пукла канона Армстронґа сорок-бочкового калїбру, від чого запалив ся малий маґазин пороху і вилетів у воздух. При сїй катастрофі згинуло 50 хіньских офіцирів і вояків.

Білград 12 цьвітня. Лїберальна партия постановила не брати участи в виборах до скупштини. Авакумович зрік ся проводу партиї.

раз так зручно, як той моряк на корабли, обмотав ливну довкола грубої гиляки та зашморгнув досить короткий конець і так насамперед примоцував еї. Другий раз вже не міг навинути ливви, бо она нараз натягнула ся, посунула ся може зо дві стопи по слизько-мокрій корі, а відтак, коли знайшла опір в другім галузю, сіпнула потягнена великою силою цїлого судна, дрожачим пнем і мало що не вирвала его з корінем.

Але старе дерево держало ся добре в сподї і не так легко можна було витягнути его з намулу — оно не подавало ся і не хитало ся, але ливва затягнула безлистий вершок у воду, а лодкарі, не так то дуже мягкого серця, аж крикнули зі страху, коли нараз в рішаючій хвили цїле широко галузисте дерево разом з їх товаришем, що его вчепив ся, пішло під воду і над ним лиш забулькотїло.

Але то тревало лиш одну хвилю, бо зараз потім стали поодинокі его вершки виринати із запіненої води а ґаляр почав крутити ся в однім місци, як би на знак, що вже стоїть і ливва, сьміло закинена, добре держить его; наконець показалось цїле дерево а з ним і лодкар, котрому довге, мокре волосє залїпило голову. Він отворив очи лиш на стілько, щоби побачити, де саме держить ся ливва, вхопив єї і обмотав ще більше, а відтак по натягненій ливві вернув чим скорше назад на судно. Він боя ся плисти, і не без причини, бо міг би був дістати ся під судно позаяк при таких широких суднах вода дуже сильно тягне під спід і плисти коло них дуже небезпечно.

Всї витягнули руки до него і підчас коли одні помогли таки ему видобути ся на ґаляр, то другі знов старали ся привязати ливву на судні ще міцнїйше і безпечнїйше. Все то тревало ледви може тілько секунд, кілько менї треба було мінут, щоби то розповісти і веслярі ще стояли та балакали про відвагу свого товариша, як він вийшов перебраний в сухе одінє та протягнув ся вигідно на розстеленій дерзї. Тепер докінчили они вечеряти, бо перед тим мусїли були перервати, позаяк їх покликано до плавок. Розуміє ся, що при тім ходила й чарка з віскі з рук до рук і вся залога, як то звичайно у таких людий буває, веселила ся безжурно. Преці бодай на якусь хвилю не було вже ніякої небезпечности ані непевности, а судно привязане міцною ливвою, стояло спокійно. Коли ж би відтак досьвіта мрака розступила ся, то можна було спокійно і вигідно плисти дальше і докінчити дорогу.

Тимчасом ходив Блякфут як не свій по покладї то сюди, то туди, підчас коли Біль присів ся був до тих, що забавляли ся та й собі був дуже веселий, як би зовсім на то забув, що ґаляр станув. Еджворт держав ся трохи здалека від своїх людий і лиш раз щось промозив до Боб Роя, коли переходив коло него, підчас коли Мрс. Еверетова зайшла до свого шатра і там з цїлої душі молила ся до Бога, щоби їх всїх виратував з тої небезпечности, котра була тим страшнїйша для неї, що она не могла змірковати, ані як она велика анї як далека.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особові			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	5·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·35		—
Черновець	6·51		10·31	3·31	11·06	—
Стрия			10·26	7·31	3·41	7·4[illegible]
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Надіслане.

Подяка.

В неутолимім жалю, маю честь подякувати сьвященикам, котрі взяли участь в похоронах мого сїмдесятьлїтного отця блаженної памяти Івана Лушпиньского упокоївшого ся на дни 2 л. цьвітня 1895 в Козові, іменно Всч. Отцям Свиступам, Всч. Оцеткивичеви, Слоневскому, Войтовичови і Крижановскому а прочим Знаємим, котрі віддали остатну услугу Покойному „щиро-руске Спасибіг“.

34 *Іван Лушпиньский*

укінчений юрист віденьский.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера